

σαμάρι

σαμάρι, το, ουσ. [<μσν. σαμάριν <σαγμάριον, υποκορ. του αρχ. ουσ. σάγμα ή από το λατιν. sagmarium (= υποζύγιο)], το σαμάρι. Υποκορ. **σαμαράκι, το** (βλ. λ.).

- αν κλάνει ο γάιδαρος, τι φταίει το σαμάρι; βλ. λ. [γάιδαρος](#).

- αντί να βογκάει ο γάιδαρος, βογκάει το σαμάρι, βλ. λ. [γάιδαρος](#).

- αντί να δέρνει το γάιδαρο, δέρνει το σαμάρι, βλ. λ. [γάιδαρος](#).

- γάιδαρος χωρίς σαμάρι, βλ. λ. [γάιδαρος](#).

- κάποιου του χάριζαν γάιδαρο κι ήθελε και το σαμάρι, βλ. λ. [γάιδαρος](#).

- κατά το γάιδαρο και το σαμάρι, δίνουμε, προσφέρουμε, συμπεριφερόμαστε σε κάποιον όπως του ταιριάζει, όπως του αρμόζει: «αφού του φέρθηκες σκάρτα, έκανε πολύ καλά που ανταπέδωσε, γιατί κατά το γάιδαρο και το σαμάρι». Συνών. κατά το κεφάλι και το κούρεμα· βλ. και φρ. κατά το μεζέ και το πιρούνι, λ. πιρούνι·

- όποιος γάιδαρος κι αυτός σαμάρι, λέγεται για άτομο που έχει την ικανότητα να προσαρμόζεται σε διάφορες καταστάσεις, αποβλέποντας στην αποκόμιση προσωπικών ωφελειών: «αυτός ποτέ του δε θα πεινάσει στη ζωή του, γιατί όποιος γάιδαρος κι αυτός σαμάρι»·

- φταίει ο γάιδαρος, δέρνει το σαμάρι βλ. λ. [γάιδαρος](#).

- φταίει το γομάρι, χτυπάει το σαμάρι, βλ. λ. [γομάρι](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας